

Dog — nogen stor Tillid til sin Krigslist havde han alligevel denne Gang ikke haft. Den hidtil saa utrættelige skønt atter og atter slagne Stridsmand var omsider begyndt at opgive Haabet om Fremgang for den Sag, der havde været ham selve Livet. Da han denne Nat laa hjemme i sin ensomme Halmseng, mismodig over det fornyede Nederlag, havde hans Tanker som sædvanlig en Stund samlet sig om det mørke Barndomsminde, der havde været Giftbrønden i hans Sind, det bitre Kildevæld, ved hvilket han i fyrretyve Aar daglig havde fornyet sin Styrke og sin Hævntørst, . . . Mindet om hin Eftermiddag, da han som Hydreng var bleven Vidne til, at Herremanden gennempryglede hans Fader med sin Stok. For tusende Gang saae han Scenen for sig; de store, lergraa Marker, den krumbøjede Fader ved Ploven, de dampende Heste, den unge Junkers gule Stok, Faderens ynkelige Mine, hans løftede Arm, hans bedende Hundeblik, . . . Erindringen stod indbrændt i hans Sjæl som et Slavemærke. Han havde hin Dag knyttet sin Drengahaand og svoret en dyr Ed. Men istedetfor den Oprejsning for ham selv og hans Stand, han havde haabet paa og i alle disse Aar kæmpet for, var Lydigheden blot Dag for Dag bleven større og Underdanigheden mere krumrygget.

Han havde nu besluttet endelig at opgive Kampen. Der var ikke noget at udrette med et Folk, der i alle Forhold syntes at have taget til Valgsprog: Jo galere, jo bedre! Naar han ikke desmindre havde bedt om Ordet her, var det blot for endnu en allersidste Gang at lette sit Hjerte og bringe sine fordums Venner og Meningsfæller en velment lille Afskedssalut.

Hans Tilsynekomst paa Talerstolen vakte straks ingen synderlig Opmærksomhed. Han var en ukendt Person for Størsteparten af Forsamlingen, og hans besindige, ja drævende Maade at udtrykke sig paa fremkaldte til en Begyndelse nogen Utaalmodighed hos Til-